

Юни 2014

До къде бяхме стигнали... вече не помня. Може би до Ганданг Девата в централно Сулавеси или до препускащ по стръмното камион на остров Сиау или до болницата на Манадо, в която се постъпва след като заобиколиш ковчезите на погребалните агенции наоколо и от която изписват чрез евакуация с хемоторакс и субдурален хематом. Година първа след катастрофата уплътнихме с няколко операции и билото на Пиренеите, а в година две от тази нова ера решихме да се пробваме към Южна Америка. Престой от няколко месеца бе минимумът и едва с намирането на еднопосочен билет за Тобаго, плановете тръгнаха към оформяне. Отдавна искахме да видим Гаяна и Суринам, може би да поскитаме из Андите на Боливия и Перу, маршрутът през Венецуела, Колумбия и Еквадор бе донякъде познат. От Гаяна за Боливия пътят е най-вече на юг през Амазонка... което обаче не пречи на една отбивка до Рорайма във Венецуела... в Порт оф Спейн има посолство на Гаяна и самолет за Джорджтаун... в Манаус потегля кораб за Порто Вельо. А по някое време ще намерим и обратен полет от Форталеса... или Бело Оризончи... или съвсем друга точка на континента. След едномесечна главоблъсканица върху логистиката, човек придобива онова, шестото чувство, с което бързо разпознава добрата линия и моментално взема решения. За да не носим инвентар и за джунгла и за планина, понесохме само хамаците, тънки спални чували и съвсем малка част от планинската екипировка. За другото щяхме да мислим на място.

Останахме на летище Тобаго, с международен трафик от цели 2 полета седмично, а повечето пътници продължиха към Барбадос. Местните веднага се качваха на коли, но някакъв чичка ни подари билети за рейса до Скарбъро и въпреки че се мръкваше, от инат го дочакахме. „Махнете, махнете му!“ – викнаха зяпачите наоколо и чак тогава автобусът наистина спря. Остави ни в центъра и няколко часа и запознанства по-късно стигнахме до апартамент. Наехме го за 2 дни, платихме и повече не видяхме стопаните, а на сутринта се събудихме с гледката на врабче, забило човка в кашу. Появиха се манго, папай и червен фламбоаянт. С ферибот се придвижихме до Порт оф Спейн – столицата на Тринидад. Микробусите и колективните таксита отказваха да ни качат заедно с другите. Искаха 7-8 долара за индивидуален курс, но пред погледите им пиратско такси с радост прибра 30-те ни цента. Прекосихме цялата столица и спряхме на ул. Кандахар, в Сейнт Джеймс – квартал с една идея по-престижен от афганистанския град. Отвори ни Бърни, хамалин от летището, даващ подслон в едноетажната си къща на няколко момичета от Венецуела и Доминика. За минути той освободи стаята си за нас и посочвайки към решетките допълни - „И да затваряте прозорците нощно време!“. След час на вратата почука синът му – „За вас е! Търсят ви някакви приятели“. Казахме му, че няма такива, а той обясни, че навън била спряла кола и хората вътре искали да си поговорят с белите. Зачудих се от такава стройна организация по тропиците (никой не знаеше за пристигането ни предварително), но не излезнахме, не си поговорихме и колата потеглила. Едва на следващия ден Бърни спомена, че посещението било за венецуелката (също със светла кожа) – и си отдъхнахме.

За половин час извадихме гаянска виза и тръгнахме из града. Сградите наоколо не бяха пипани от времената на последния английски иконом, но все пак се намирахме в дипломатически квартал и наоколо се разхождаха служители на банки, секретарки към посолства и клиентелата на многобройни пъбове. „Гаяна е като Тринидад преди 30 години“ – спомена някой, но май тогава всичко е било единствено по-ново.

Страничната врата на президентската резиденция изглеждаше като вход в Бронкс и само ботаническата градина наблизко, дори и малка, се ползваше по предназначение – обитавана от катерици вместо бездомници, с трева, дървета и алеи вместо напукан асфалт и скромно количество бирени бутилки по беседките. Даунтаун е типичната смесица от индийци, негри, карибски преселници плюс бели, китайци и най-вече нюансите на кръстоските им. 40% негри са убийствено много, клатеха глави индийците, чувствайки се прецакани и онеправдани негрите по навик я караха от ден за ден, белите живееха в офис-гето (Сейнт Клер) и само китайците не обръщаха внимание на предразсъдъци, освен този за доходите на магазинчетата си. Всеки се оплакваше и ни предупреждаваше за криминалната престъпност, но въпреки нея тук се събираха емигранти от целия карибски басейн. Венецуелката и доминиканката на Бърни не бяха стъпили здраво на краката си и все още частично опираха до проституция, мъжете бухаха предимно на строежи - населението на Тринидад и Тобаго е само милион и недостатъчно за развитието на островите. Повечето емигранти не се нуждаят от виза, а единствената привилегия (за разлика от европейската общност) е наличието на работа на черно.

Нямахме конкретни планове за страната освен прехвърлянето от Тобаго към Тринидад и визата, но след тях ни остана цял свободен ден. Хванахме рейс и за час и нещо се изстреляхме на отвесния северен бряг на острова. От пътя се виждаха и гъсто обраслите му склонове и морето на двеста метра в ниското. Подминахме Маракас бей като прекалено туристическо място и спряхме чак на няколко километра нататък – в Лас Куевас. Освен едноименните пещери до мощния естествен вълнолом в ниското, спряхме и на Форт Аберкромби от който са останали само няколко топа. След всичкия зор по строежа на наблюдателно укрепление на отвесен бряг, при гледката на неизвестна флота, идваща от север, англичаните помислили, помислили, подпалили форта и се оттеглили. Флотата се оказала на адмирал Нелсон, пътуващ към Трафалгарската битка. Малко преди селото има и широк плаж, посещаван предимно от местни, където се топнахме в Карибско море и продължихме по пясъка. Напред се виждаха ята от лешояди, накацали около устието на малка река, а след няколко табели стана ясно, че тук костенурките ледърбек снасят яйцата си. Бяхме в сезона, но нямаше как да останем през нощта за да видим и този спектакъл. Намерихме яйце, по чудо непокътнато от лешоядите. Съзнавайки донкихотовщината на начинанието си, все пак го заровихме на предполагаемата дълбочина, даваща оптимална температура. Само не успяхме да преценим дали тази година има недостиг от мъжки или женски – полът също изцяло зависи от температурата.

Оказа се, че в събота и неделя нямало директен автобус до летището и Бърни скицира как да стигнем до там с три прехвърляния. Но още на първото ударихме на камък. Качвайки се на микробуса La Norquetta Maxi, някаква напудрена негърка възнегодува и не помоли, а направо заповяда да пуснат климатика. Смърдяло й. Бяхме на началната спирка и липсваха само един-двама, за да тръгнем. Пуснаха климатика, но негърката продължи да роптае... И шофьорката ни свали. Може да сме били тонизиращо запотени, както и да е – с достойнство приехме циганската си участ. Вторият шофьор от опашката също не ни пусна в празния си микробус. Така се изнесохме от автогарата и скочихме в бусчето на стар индиец, който вместо по магистралата мина по път през негърското гето. Събрахме цвета на нацията и от там – никой не направи повече фасони. За довиждане джип на заден се отърка в бронята ни, а старият индиец излезе с искри в очите и се разправи безцеремонно. Най-накрая на airport junction се прехвърлихме в колективно такси и след 10 минути бяхме на летището. Бърни отдавна бе застъпил смяната си.